

— som anført — ikke personlig Skat. Kommunerne nødsages nemlig derved til at fastsætte og opretholde en høj Hartkornsskat for alle Kommunens Ejendomsbesiddere, medens dog i Virkeligheden Onkret almindeligvis Landet over gaar i Retning af Hartkornsskattens Nedsættelse og en tilsvarende Forhøjelse af den personlige Skat efter Formue og Bejligbed.

For at afhjælpe disse Klager og Ulemper har Lovgivningsmagten i en snart uoverskuelig Række af Aar bestæftiget sig med Tilvejebringelsen af en mellemkommunal Skattefordeling, gaaende ud paa, at ogsaa Erhvervskommunerne skulle have Skat af de paagældende igennem en Deling af disses Skattebidrag til Opholdskommunen, og i Forbindelse hermed er der i de senere Aar foreslaaet en Bestatning af Aktieselskaber og juridiske Personers Nettoindtægt med en fast Procent.

Imidlertid er det hidtil slet ikke lykket at komme til Enighed om Formen for en tilfredsstillende mellemkommunal Fordeling, hvilket især skyldes den overordentlig store Forstel i den Maade, hvorpaa den personlige Kommuneskat — som paa Landet er en Hjælpekat, i Byerne Hovedskatten — fastsættes, som bl. a. gør det umuligt i de fleste Tilfælde fra de fremmede næringsdrivende og de andet Steds boende Gjere at skaffe Næringskommunen en Indtægt, som staar i et passende Forhold til, hvad Kommunens egne Skatteydere betale.

I Stedet for at rykke Løsningen nærmere, synes Vanskelighederne Aar for Aar at vokse; den mellemkommunale Fordeling taber Tilhængere, fordi man tvivler om, at der ad den Vej kan naas noget tilfredsstillende Resultat hverken for Opholdskommunen eller for de andelsberettigede Kommuner.

Samtidig er Tanken om at belægge Næring eller Indtægt af Ejendom i fremmed Kommune med en særlig Afgift og lade al mellemkommunal Fordeling fare i de senere Aar traadt mere i Forgrunden, idet man i stigende Grad erkender det for rimeligt, at den, som vil udøve Næringsret eller nyde Indtægt af fast Ejendom uden for sin Opholdskommune, derfor bør svare en Afgift uafhængig af sin personlige Skat til sin Opholdskommune.

Allerede i 1893 forelagde Regeringen Forslag i saa Henseende nemlig ved § 21 i Forslag til Lov om Næringsdrift. Ifølge dette skal enhver, som driver bunden Næring uden for sin Opholdskommune til hver enkelt Erhvervskommune (for Selskabers Bedkommende tillige til den Kommune, hvor Bestyrelsen har sit Sæde) svare en aarlig Afgift i Forhold til Erhvervets Omfang og Betydning fra 10 til 600 Kr. stigende for Selskaber indtil 1,200 Kr.; Lovforslaget forelagdes uforandret i 1894.

Som det fremgaar af Betænkningen fra Udvalget om Næringsloven, var hele Udvalget enigt om at billige en saadan Næringsafgift, men et Flertal har ment, at Paa-læget af en saadan Næringsafgift ikke burde træde i Virksomhed før en Lov udkom, der fastsatte, at særlig Skat ogsaa skulde betales af Gjeren af en i en anden Kommune end hans Opholdskommune beliggende Ejendom til førstnævnte Kommune, altsaa Erhvervsafgift over hele Linien og ikke alene paa Omraadet for Handel, Haandværk og Industri, hvorefter da den mellemkommunale Skattefordeling vilde falde bort. Forinden Afgivelse af Næringslovsudvalgets anførte Betænkning indbragte da i indværende Maaned et større Antal Medlemmer af Folketinget det Lovforslag, som er Genstand for nærværende Beretning, gaaende ud paa, at der særlig for Butikshandel uden for Opholdskommunen blev paalagt Næringsafgift efter Omsættningens Omfang og Betydning saavel som for Aktiedetailhandel, idet man støttede sig til Næringslovskommissionens Udtalelse om, at det særligt er paa dette Omraade, at de stedlige handlende føle sig trykkede af de frem-